

Valter Benjamin

SAN ĐIMINJANO

anarhija/ blok 45
PORODIČNA BIBLIOTEKA

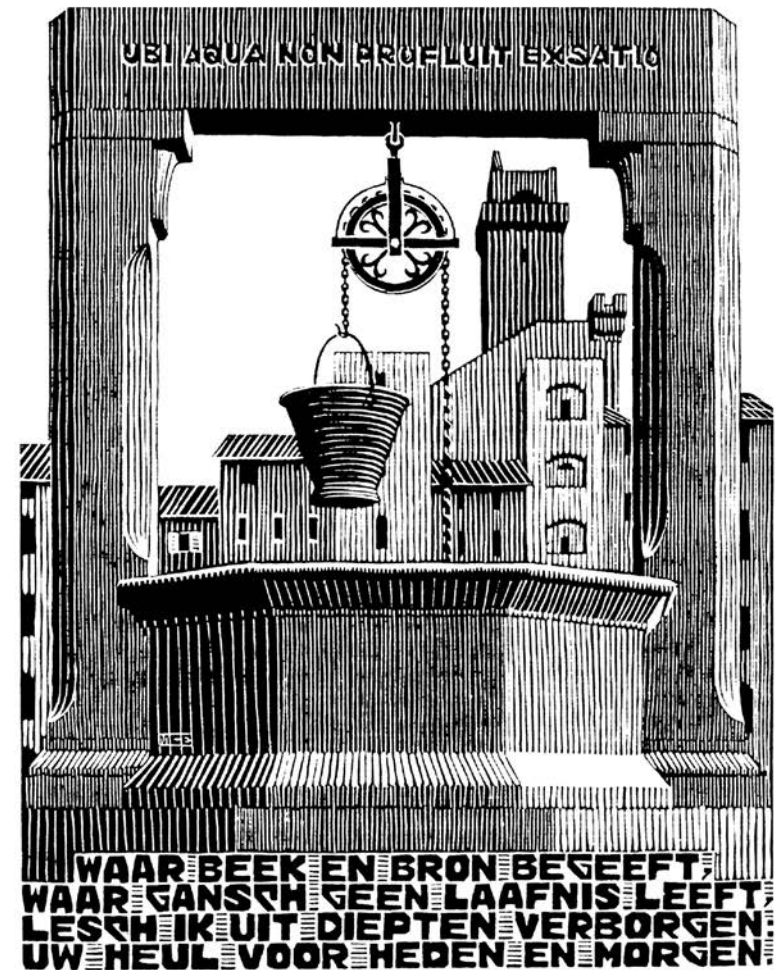

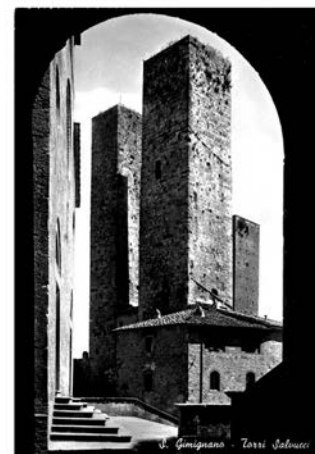
Walter Benjamin
SAN ĐIMINJANO
1929.

„San Gimignano“ (jul 1929), *Frankfurter Zeitung*, 23. VIII 1929; *Gesammelte Schriften* (GS, Sabrana dela) IV.1, str. 364–6. „San Gimignano“, *Walter Benjamin's Archive: Images, Texts, Signs*, Verso Books, 2007, translated by Esther Leslie, str. 175–176. Orig., *Walter Benjamins Archive: Bilder, Texte und Zeichen*, ed. Ursula Marx, Gudrun Schwarz, Michael Schwarz, Erdmut Wizisla, Suhrkamp Verlag, Frankfurt am Main, 2006.

Preveo: Aleksa Golijanin, jul 2016.
<http://anarhija-blok45.net1zen.com>
aleksa.golijanin@gmail.com

ZAJEDNIČKA ARHIVA
<http://anarhisticka-biblioteka.net>

Na koricama: Maurits Cornelis Escher, „Campana di San Gimignano, Piazza della Cisterna“, 1931.

San Điminjano

Posvećeno uspomeni na Huga fon Hofmanstala¹

OSTALI PREVODI (do proleća 2017)

VALTER BENJAMIN

Kapitalizam kao religija (1921)

Pariz, prestonica XIX veka: vodič kroz Projekat Pasaži (1935–1939)

O shvatanju istorije (sa *Paralipomenom* i napomenama, 1940;
korigovan i dopunjen prevod iz zbirke *Eseji*, Nolit, 1974)

Na suncu (1932)

Iskustvo i siromaštvo (1933)

Marselj (1929)

Carska panorama (1928, novi prevod)

Hauard Ajlend i Majkl V. Dženings: *Valter Benjamin: Krićka biografija*
(*Uvod*, sadržaj, osnovni podaci, 2014)

<http://anarhija-blok45.net/zen.com>

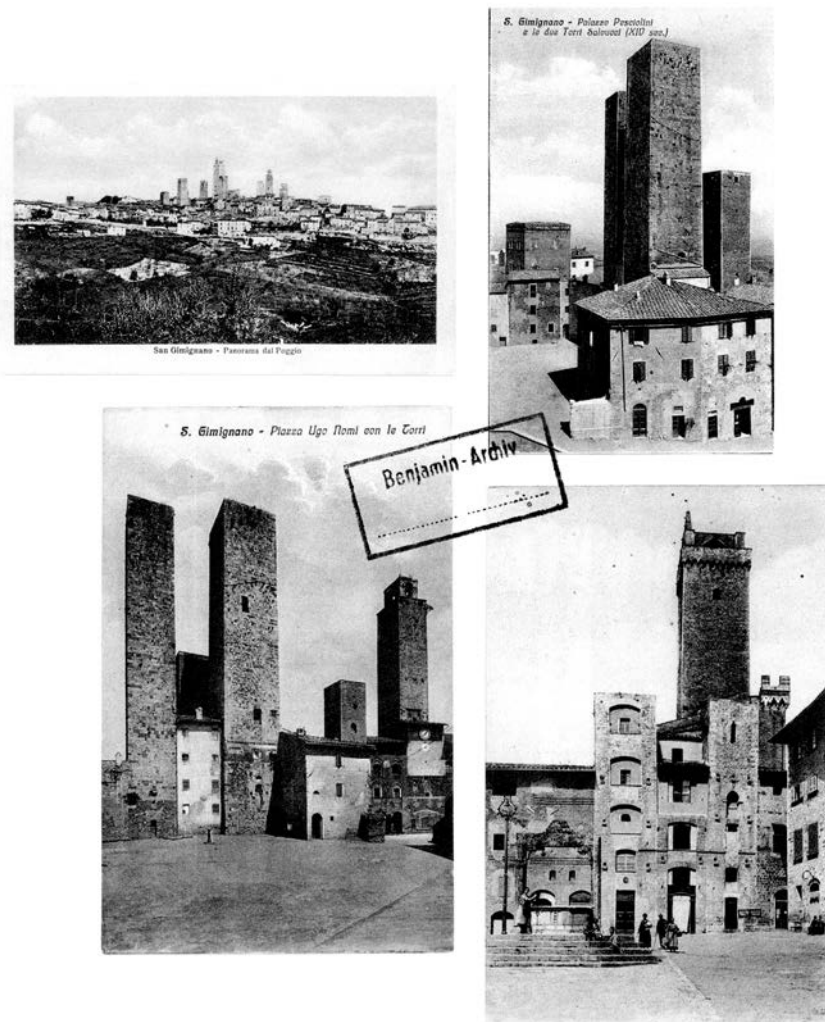
<http://anarhisticka-biblioteka.net/category/author/walter-benjamin>

Pronaći reći za ono što ti je pred očima – to je ponekad tako teško. Ali, kada jednom dođu, one lupkaju po stvarnosti svojim malim čekićima, sve dok iz nje ne iskuju sliku, kao iz bakrene ploče. „S večeri, žene se okupljaju oko česme kod gradske kapije, da bi nasule vodu u velike krčage“ – samo jednom kada sam našao te reći, zaista se, iz onoga čime sam u stvarnosti bio suviše zaslepljen, pojavila slika, sa svojim grubim izbočinama i dubokim senkama. Šta sam znao od ranije, o zapaljenom vrbovom pruću, čiji se plamen svakog popodneva dizao ispred gradskih bedema? Ili kako je nekada trinaest kula moralo biti stešnjeno, da bi onda mirno zauzele svaka svoje mesto, a da između njih opet ostane dovoljno prostora.

Ako dolazite iz daleka, grad iskrsava odjednom, bešumno, kao da ste kroz neka vrata zakoraćili pravo u pejzaž. Čini vam se da mu nikada nećete prići bliže. Ali, ako uspete, padate mu u naručje i onda više ne možete dopreti do sebe, od pesme zrikavaca i dečje graje.

Tokom vekova, njegove zidine postale su još zbijenije; jedva da ima neka kuća koja ne nosi tragove velikih, zaobljenih lukova iznad njegove uske kapije. Otvori, na kojima se sada lagano njišu prljavi laneni zastori, kao zaštita od insekata, nekada su bili bronzana vrata. Tragovi starih kamenih ukrasa kao da su ostali zaboravljeni u ciglanim zidovima, što im daje pomalo heraldički izgled. Ako uđete kroz kapiju San Đovani (Porta San Giovanni), imate utisak da ste u dvorištu, a ne na ulici. Čak

¹ Hugo von Hofmannsthal (1874–1929), austrijski pisac, pesnik, dramaturg, libretista, jedna od najvećih figura bečkog impresionizma. Iako je bio blizak pokretu „Konzervativne revolucije“ (Die Konservative Revolution), imao je ogroman uticaj na mladog Benjamina, s kojim je kasnije započeo redovnu prepisku i pružao mu veliku podršku. Umro je 15. VII 1929, na Benjaminov rođendan.

Razglednice iz Benjaminovog arhiva.

su i trgovci u stvari dvorišta i osećate se zaštićenim na svakom od njih. Ono što se često sreće u gradovima na jugu, nigde nije tako opipljivo kao ovde: naime, da biste pribavili ono što vam je potrebno za život, morate se napregnuti da to zamislite, zato što od linije lukova i zidina, senki, jata golubova i vrana, zaboravljate na svoje potrebe. Teško je umaći toj prenaplašenoj sadašnjosti, misliti izjutra na več, i po noći na dan.

Svuda gde se može stajati, može se i sedeti. Ne samo deca već i žene zauzimaju svoja mesta na pragovima, telom bliže podu i tlu, svojim običajima i, možda, svojim bogovima. Stolica ispred kućnog praga već je znamen gradske inovacije. Tu nečuvenu priliku za sedenje koriste samo muškarci po kafanama.

Nikada ranije nisam ovako gledao izlazak sunca i meseca u prozorskom oknu. Kada noću ili popodne ležim u krevetu, tu je samo nebo. Počeo sam da se redovno budim malo posle svitanja. Onda čekam da se sunce popne iznad planina. U početku, na svega nekoliko trenutaka, nije veće od kamena, malog, sjajnog kamena na planinskom grebenu. Ono što je Gete rekao za mesec, „Tvoj rub sija kao zvezda“,² nikada nije bilo rečeno za sunce. Ali, to nije zvezda već kamen. Drevni ljudi su sigurno znali kako da čuvaju taj kamen kao amajliju, i tako okrenu sate na svoju sreću.

Gledam grad sa zidina. Ova zemlja se ne razmeće svojim zdanjima i naseljima. Ima ih mnogo, ali sva su zaklonjena i senovita. Dvorišta, koja je izgradila samo nužda, elegantnija su od svake vlastelinske kuće podignute u dubini imanja, ne samo u obrisima, već i u svakoj nijansi cigala i prozorskog stakla. Ali, zidine, na koje se oslanjam, čuvaju tajnu maslinovog stabla, čija se krošnja otvara ka nebu, kao tvrđi, krti venac, s hiljadu naprslina.

1929.

² J. W. Goethe, „Dem aufgehenden Vollmonde“, 1828 („Glänzt dein Rand herauf als Stern...“).